

ခိုင်မိမိဇင်

အကြင်နာလမ်းကလေးပေါ်မှာ

(၁)

‘မေမေရေ... မေမေ... မေမေ’

သူ ကျောင်းပြန်ချိန်တွင် ဆီးကြိုလေ့ရှိသော မိခင်ဖြစ်သူကို ယနေ့တွင် မတွေ့ရှိရသဖြင့် မြသက်ထားသည် ရေငတ်သည်သို့ အော်ခေါ်ရင်း လှေကားထစ်များပေါ်ကို အပြေးတက်လာ၏။

မီးဖိုဆောင်တင် ထမင်းအိုးနှပ်နေသော မိန်းကလေးသည် ကသောကမျောအိုးကို ခွင်ပေါ်မှ ချကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာပြီး အိမ်ဝင်းတံခါးဝမကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘မေမေကော မေမေ ဘယ်သွားလဲ အနှင်း’

‘အမေတိုး အင်းစိန်က မေမေမိုးတို့ အိမ်ကို သွားတယ်’

‘ဟင်... ဟုတ်လား ဘယ်အချိန်ကတည်းက သွားတာလဲ မိနှင်း’

‘ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကတည်းက သွားတာ’

‘အင်း... အခုထိ ပြန်မလာသေးတာ ဒေါ်လေးမိုးများ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေလို့လားပဲ’

မြသက်ထားသည် မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်ကာ စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘နေဦးနော်... မမသက်ထား အနှင်း ထမင်းအိုး နှပ်လက်စကြီး ဖြစ်နေလို့’

‘ဟုတ်လား... ဒါဆို သွားသွား’

အနှင်းကလေး မီးဖိုဆောင်သို့ အပြေးကလေး ထွက်ခွာသွား၏။

မြသက်ထားလည်း သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး လွယ်လာသော လွယ်အိတ် ကို ချိတ်တွင် ချိတ်ကာ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အနှင်းရှိရာ မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အနှင်းသည် စားပွဲဝိုင်းကလေးတွင် ထိုင်ကာ ကန်စွန်းရွက်သင်နေ၏။

‘ကန်စွန်းရွက်ကြော်မလို့လား အနှင်း’

‘ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ကောက်ရိုးမို့နဲ့ ကြော်မလို့ပါ မမသက်လား’

‘အား... တယ်ကောင်းပါလား၊ နောက် ဘာချက်ထားသေးလဲ’

‘ဒီညစာအတွက်တော့ မနက်က ကျန်တဲ့ ပုစွန်ဟင်းနဲ့ ငါးပိတို့စရာရယ်၊ ဒီ မှိုကြော်ရယ်ပဲ မမသက်ထား’

‘အေး... အေး မမသက်ထား ကန်စွန်းရွက်ကူသင်ပေးမယ်လေ’

‘ရတယ်... ပြီးတော့မှာပါ၊ မမသက်ထားသာ ရေချိုးရင် ချိုးတော့လေ၊ မေမေတို့ လာရင် ထမင်းစားလို့ရတာပေါ့၊ အနှင်း မမသက်ထားအတွက် ရေဖြည့်ထားတယ်’

‘အေး... ဒါဆိုလဲ ချိုးလိုက်မယ်’

မြသက်ထားသည် ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးကလေး လူးပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ ယပ်တောင်ကလေး တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း လမ်းဘက်သို့ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေ၏။

‘မေမေကလဲ ကြာလိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် ကြာနေတယ် မသိပါဘူး’

တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြောမိနေစဉ် ခြံဝင်းရှေ့ လမ်းမပေါ်တွင် ဆိုက်ကားတစ်စီး ဆိုက်ကပ်လာ၏။

‘ဟော... မေမေ ပြန်လာပြီ’

လက်ထဲက ယပ်တောင်ကလေးကို ချခဲ့ပြီး လှေကားပေါ်မှ သူ့အပြေး
ကလေး ဆင်းခဲ့ပါသည်။

‘သမီး သက်ထားက ရေမိုးတောင် ချိုးပြီးနေမှကို’

မျက်နှာတွင် သနပ်ခါး အဖွေးသားကလေးဖြင့် သူ့အားဆီးကြိုနေသော
သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်နွဲ့ကိုးက ပြောလိုက်သည်။

‘သမီး ရေချိုးပြီး မေမေ့ကို စောင့်နေတာ၊ မေမေကလဲ ကြာလိုက်တာ၊
ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲဟင်’

‘သမီး ဒေါ်လေးမိုးလဲ ဒုက္ခပဲ သမီးရေ၊ ဒီကနေ လှမ်းလှမ်းပြီး သူ့မြေး
အတွက် အပူကြီးနေရတယ်’

‘ခု... ရွန်းလေးက ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ မေမေ’

‘ဘယ်သူမှ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ခုလဲ သူ့အတွက် ငှား
ထားတဲ့ ဆရာမပြေးပြန်ပြီတဲ့လေ၊ သမီး ကြီးကြီးစိုးဆီက စာရောက်လာ
တယ်၊ မောင်သူရိန် တစ်ယောက်လဲ ခက်ပါတယ်၊ ဒီကလေးကို မေမေတို့
ဘက်ကို ပေးပါဆိုလဲ မပေးဘူး၊ သူလဲ ဂရုတစိုက်မရှိဘူး၊ ကြာရင် ဒီ
ကလေး စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်သွားလိမ့်မယ်’

ဒေါ်နွဲ့တိုးသည် စိတ်လက်မသက်မသာသော အမူအရာဖြင့် သူ့မျက်နှာက
ချွေးများကို သုတ်ရင်း ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

မိခင်စကားကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားစိုက်ထောင်နေသော မြသက်ထား၏
မျက်နှာကလေးမှာ အလိုမကျဟန်ဖြင့် မှုန်၍နေသည်။

‘သူ့မြေးအတွက် ပူပင်သောကကြီးနေတဲ့ မမမိုးကို ကြည့်ရတာလဲ စိတ်မ
ချမ်းသာစရာပါ သမီးလေးရယ်’

‘သမီးကတော့ ကိုသူရိန်ကြီးကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ မမအေးကို မကျေနပ်

တိုင်း အငြိုးကြီးပြီး သူက ကလေးအပေါ်အပြစ်ချပြီး မဲ့နေတာ၊ မုန်းလိုက်တာ ဒီလူကြီးကို’

ဒေါ်နွဲ့တိုးက ဒေါသထွက်နေသော သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ခပ်ငေးငေး ကလေး ကြည့်နေ၏။

‘ဒေါ်လေးမိုးက မလွှတ်ပါဘူး၊ ခု သမီး ကျောင်းပိတ်ပြီဆိုတော့ သမီးများ သွားနိုင်မလားလို့ ခေါ်မေးတာ’

‘ဟင်... သမီးသွားရမယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မမစိုးကလဲ ဘာအစီအစဉ်လုပ်ချင်တယ် မသိဘူး၊ သမီးလေး ကို ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ သူ့ဆီကို လွှတ်ပေးပါတဲ့၊ သမီးသွားနိုင်မလား ဟင်’

‘မေမေလွှတ်ရင် သမီးသွားချင်ပါတယ်၊ ရွန်းလေးကို မွေးကတည်းက ဓာတ်ပုံနဲ့ ဗွီဒီယိုထဲမှာပဲ မြင်ဖူးနေတာ’

‘မေမေကတော့ သမီးကို လွှတ်ရမှာ စိုးရိမ်နေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ’

‘သမီးလေးက စိတ်ဆတ်တယ်၊ မောင်သူရိန်ကလဲ ဒေါသကြီးကြီးအစား ထဲကဆိုတော့... ဟိုမှာ ကတောက်ကဆတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် မကောင်းဘူး လေ’

မြသက်ထားက ငြိမ်နေ၏။

‘ဟင်... သမီး ဖြစ်ပါ့မလားလို့...’

‘အဲဒါတော့ သက်ထား အာမ မခံနိုင်ဘူး မေမေ’

‘အဲဒါကြောင့် မေမေစိုးရိမ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ သမီး သိထားရမှာက အမှားကြီးကြီး လုပ်သွားတာအေးနော်၊ အေးက မေမေတို့လူ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့က အောက်ကနေ သွားရမယ့်ကိန်း ရောက်နေတယ်’

‘ဟာ... မေမေရာ၊ ဒီလောက်ကြီး အညံ့ခံနေစရာ မလိုပါဘူး၊ မမအေးကို သူစွပ်စွဲတာလဲ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေမရှိဘဲနဲ့ စွပ်စွဲနေတာ၊ သမီးကတော့ မမ အေးဟာ ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးသူဆိုပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက်မှာ သူထားတဲ့ သစ္စာနဲ့ သမာဓိကို လုံးဝယုံကြည်တယ်၊ မမအေး စာတွေ သမီးဆီမှာ ရှိနေ တာပဲ၊ မေမေ့ကိုလဲ သမီးပေးဖတ်ဖူးပါတယ်လေ’

‘အင်း... မေမေ ဖတ်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အေးက ဒီလောက် သာယာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်ကနေ ပျောက်ခြင်းမလှ ဘယ်ကို ပျောက်သွားရတာလဲ’

‘အဲဒါကိုပဲ သမီးသိချင်နေတာ မေမေ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကြီးကြီးစိုးစိုးဆီကို သမီးသွားလည်ဖြစ်အောင် လည်မယ်လို့ စိတ်ကူးထား တယ်၊ ခုတော့ အတော်ပဲ သက်ထားဆန္ဒကအလိုလို ပြည့်သွားပြီ မေမေ’

‘သမီး မေမေ့ကို ကတိပေးမှ လွတ်နိုင်မှာနော် သမီး’

‘ဘာကတိလဲ မေမေ’

‘မောင်သူရိန်နဲ့ ကတောက်ကဆ မဖြစ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပေါ့...’

‘စိတ်ချပါ မေမေရယ်၊ မအေးကိစ္စ ရှင်းရှင်းမသိသေးသမျှတော့ သမီး ဘက်က အမှားမဖြစ်အောင် နေပါ့မယ်၊ အင်း... တိတိလင်းလင်း အဖြူအ မည်း သဲကွဲသွားရင်တော့၊ သူ့ကို သမီး အညံ့မခံဘူး မေမေ’

‘သမီးလေးရယ်၊ ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နှင်းရဘူးကွယ့်’

‘အမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ သက်ထားပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်ချင်တယ် မေမေ၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုသူရကြီးက မမအေးကို ချစ်သူရှိရက်နဲ့ အတင်းရအောင်ယူပြီး သူ့လက်ထဲလဲရောက်ရော ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းတွေ နဲ့ နှိပ်စက်နေလား မသိဘူး၊ မမအေး သူ့ကိုလက်မထပ်ချင်လို့ အကြောက်

အကန် ငြင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဒါတွေကို သူမတေးဘူးလို့ မေမေ ထင် သလားဟင်’

‘နို့... အေးက သမီးလေးဆီ ရေးတဲ့ စာတွေထဲမှာ သူ့အိမ်ထောင်ဟာ ပျော် စရာကောင်းလှပါတယ်ဆို’

‘ဒါကတော့ မေမေရယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ဒေါ်လေးမိုးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ရေးတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

‘အင်း... မေမေတော့ မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွယ်’

‘ဘာမှမပူနဲ့ မေမေ၊ မမအေးအကြောင်းကို သမီးရအောင် စုံစမ်းမယ်’

‘သမီးက အလွတ်စုံထောက်များ ငှားဦးမလို့လားဟင်...’

‘အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ၊ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန် နဲ့ စုံစမ်းမှာပါ မေမေ’

‘သမီးရယ် ပြီးတာပြီးပါစေတော့၊ ကျားသေကို အသက်သွင်းခါမှ ဒုက္ခတွေ့ နေပါဦးမယ်’

မြသက်ထားသည် နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

မိမိတို့တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို မထိမဲ့မြင် ပြုနေသော မင်းသူရိန်ကို တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲကြီး ဖြစ်၍နေ၏။

‘သမီး ပြင်ဦးလွင်ကို ဘယ်ချိန် သွားနိုင်မလဲဆိုတာ မမမိုးက သိချင်နေ တယ်၊ ရက်သိမှ သူက သမီးအတွက် လေယာဉ်လတ်မှတ်တို့ ဘာတို့ စီစဉ် နိုင်မှာမဟုတ်လား’

‘သမီးက ကျောင်းပိတ်နေပြီပဲ၊ ဘယ်နေ့သွားသွားရပါတယ် မေမေ’

‘ဒါဆို မေမေနဲ့ သမီး၊ မမမိုးတို့ဆီကို မနက်စောစော ထသွားကြတော့ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... မေမေ’

‘အနှင်းလေး ညစာစီစဉ်ထားပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... မေမေ’

‘ဒီမှာ ခြင်းထဲမှာ မမိုးက ငါးပိကြော်နဲ့ သရက်သီး ဆားရေစိမ်တွေ ထည့် ပေးလိုက်သေးတယ်’

‘ပေး ပေး သမီးသိမ်းလိုက်မယ်၊ မေမေ ရေချိုးတော့ နောက်ကျနေပြီ’

ဒေါ်နွဲ့တိုးသည် သမီးဖြစ်သူထံသို့ ခြင်းကလေးကို ပေးလိုက်ပြီး သူ့ အိပ်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွား၏။

မြသက်ထားလည်း ကြိမ်ခြင်းကလေးကို ဆွဲကာ မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ သည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် သူတို့၏ မွေးစားညီမလေး အနှင်းသည် စားပွဲပေါ်တွင် ညစာအတွက် ခူးခပ်ပြင်ဆင်နေ၏။

‘အနှင်းရေ... ဟောဒီမှာ အင်းစိန်က ငါးပိကြော်နဲ့ သရက်သီး ရေစိမ်တွေ ပေးလိုက်တယ်တဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... မမသက်ထား’

‘အနှင်းရေ...’

‘ရှင်... မမသက်ထား’

‘မနက်ကျရင် မမသက်ထားရဲ့ ဗီရိုပေါ်က ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး နေလှမ်းပေးဦးနော်’

‘ဘယ်သူခရီးထွက်မလို့လဲဟင် မမသက်ထား’

‘မမသက်ထား သွားမှာ ပြင်ဦးလွင်ကိုလေ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ အနှင်းတော့ ပျင်းတော့မှာပဲ

မမသက်ထားရယ်’

‘ပျင်းမှာ ကြောက်ရင် လိုက်ခဲ့လေ’

‘အဲဒီလိုတော့လဲ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ မေမေတိုး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်... မေမေ့ကိုလဲ တစ်ယောက်တည်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အင်း... သွားမယ်ပြောတာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ မမသက်ထားလဲ မေမေ့ကို စိတ်မချဘူး အနှင်းရဲ့’

‘အနှင်းရှိနေတာပဲ မပူပါနဲ့၊ အနှင်း မေမေတိုးကို ဂရုစိုက်မှာပေါ့’

‘ဒါကြောင့် အနှင်းကို မမသက်ထားက ချစ်ရတာ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်လာရင် လက်ဆောင်ကောင်းကောင်း ဝယ်လာခဲ့မယ်နော် သိလား’

အနှင်းဆိုသော မိန်းကလေးက ကျေနပ်အပြုံးကလေးဖြင့် မြသက်ထားကို ကြည့်လိုက်သည်။

(၂)

မြသက်ထားသည် ဧည့်ခန်းက ရှိုးကော့(စ်)ထဲတွင် တရိတသေ သိမ်းဆည်းထားသော ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေကို ယူကာ အောက်စက်တွင် ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အခွေအစပိုင်းတွင် အခိုင်အမာပြုလုပ်ထားသော ဝင်းခြံစည်းရိုး လှလှကြီးနှင့် လှပခိုင်ခံ့သော ဝင်းတံခါးကြီးကို စတင်၍ တွေ့ရသည်။

ဝင်းထရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော တက်နေထွန်းရိပ်မြို့ဟု အမည်ထပ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကလည်း ရွှေရောင်တစ်လက်လက် တောက်ပနေ၏။

ကင်မရာသည် ဂိတ်ဝမှု ခြံအတွင်းသို့ ဖောက်လုပ်ထားသော ကွန်ကရစ်လမ်းကလေး အတိုင်း ရိုက်ယူသွားပြီး မကြာမီတွင် သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ဖြင့် လှပဝေဆာနေသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အဆောင်အထပ်တွင် မြောက်မြားစွာဖြင့် အမိုးက ငွေမင်ရောင် တောက်ပနေသော အိမ်ကြီးသည် နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အောက်တွင် အလွန်လှပတင့်တယ်နေ၏။

ကင်မရာသည် စားပွဲခုံတွေ ကုလားထိုင်တွေ ခင်းကျင်းထားသော မြက်ခင်းလှလှဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အစိမ်းရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အနီရောင်၊ အဝါရောင် အလှကြိုးများ ဘောလုံးများဖြင့် အလှအပ တန်ဆာဆင်ထားနေသော ထိုနေရာကလေးသည် တက်နေထိန်းရိပ်မြို့၏ မျိုးဆက်သစ်ကလေး ဖြစ်သော ရွှန်းပြည့်

ဦး၏ သုံးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပရာ ဖြစ်ပါ၏။

ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် အလှအပတွေ ဆင်ထားသကဲ့သို့ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းမ ကြီးတွင်လည်း အလှစိုက်ပန်းအိုးများက ဇာခန်းဆီးလိုက်ကာများနှင့် ကျက်သရေ တက်ဝေနေ၏။

အိမ်အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းတွင် မွေးနေ့ရှင် ရွှန်းပြည့်ဦးကလေးကို ပွဲထုတ်ဖို့ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် သူ့မေမေ အေးမြမိုးနှင့် အမျိုးသမီး အဖော်တစ် ဦးတို့က အလှပြင်ဆင်ပေးနေလေ၏။

ရွှန်းပြည့်ဦးကလေး၏ ဖေဖေ မင်းသူရိန်ကတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ထိုင်ကာ သမီးဖြစ်သူကို ရယ်ရယ်မောမော နောက်ပြောင်ကျီစား နေ၏။

‘အေးရေ.... သိပ်အလှမပြင်နေနဲ့ဦးနော်၊ တော်ကြာ အေးသမီးကို သမက် လောင်းက စရန်ရိုက်သွားနေဦးမယ်၊ ဟွင်း... ဟင်း... ဟင်း’

‘ဟယ်... မောင်ကလဲ မဟုတ်မဟပ်တွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ’

‘ဟောဒီ သူရိန်တစ်ယောက်ဟာလေ ဘယ်တော့မှ စကားအကောင်း မ ပြောဘူး’

‘ဟုတ်ပေါ့... မမထက်ရယ်’

‘ဟော... ကြည့်စမ်း၊ အန်တီထက်ရဲ့ တူမလေး အရမ်းကို လှသွားပြီ၊ တွေ့ လား... သူရိန်၊ တို့ဝယ်ပေးတဲ့ အင်္ကျီလေး ရွှန်းလေးနဲ့ ဘယ်လောက် လိုက် သလဲလို့’

‘တော်ပါတယ်... တော်ပါတယ်၊ အဝယ်တော်မကြီး ဒေါ်ထက်ထက်ထွန်း သာ ရှိမနေရင် ကိုယ်တော့ ဘယ်သူ့အားကိုးရမယ် မသိဘူး’

‘ဟွန်း... ဒါနောက်တာလား သူရိန်’

‘အား... မဟုတ်ရပါဘူး ထက်ရာ၊ ကိုယ်က တကယ်အားကိုးရလို့ အားကိုးရတယ်လို့ ပြောနေတာပါ၊ ကြည့်လေ... ထက် ရွေးပြီး ဆင်လိုက်တဲ့ဝတ်စုံ၊ ကိုယ့်ဇနီးကလေးနဲ့ ဘယ်လောက်လိုက်လိုက်သလဲလို့၊ ကြည့်လိုက်ရင် ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ နတ်သမီးကလေးလား ထင်ရတယ်’

‘အို... မောင်ကလဲ’

အေးမြမိုးက ရှက်သွေးတွေကြွယ်ကာ မျက်နှာကလေး ငုံ့ချထားနေ၏။

‘ဟွန်း... ကိုပိုသဲကြီး...’

ထက်ထက်ထွန်း၏ စကားကြောင့် မင်းသူရိန်၏ ရယ်သံကြီးက ဟိန်းထွက်လာ၏။

မြသက်ထားက အောက်စက်၏ ရီမုတ်ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သဖြင့် တီဗွီမှန်သားပေါ်မှ ပြကွက်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား မေမေ၊ မမအေးမြမိုးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာကြည်နူးစရာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခုပြသွားတာ ဟန်ဆောင်လုပ်နေတာတွေ တစ်ခုမှ မပါဘူးဆိုတာ သမီးယုံကြည်တယ်’

‘အင်း... မေမေကလဲ အေးမြမိုးတစ်ယောက် ဒီလောက် မိုက်တွင်းနက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရည်းစားဟောင်းက လာတွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှ သူ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့...’

ဒေါ်နွဲ့တိုးသည် သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ လက်ထဲက ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို သောက်နေ၏။

‘ကမ္ဘာကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပါ မေမေရယ်၊ ပျောက်သောသူရှာရင်တွေ့... ဆိုတဲ့ စကားရှိနေတာပဲ’

မြသက်ထားသည် အခွေကလေးကို အောက်စက်မှထုတ်ပြီး နေရာတကျ

ပြန်သိမ်းထားလိုက်သည်။

‘မမသက်ထား... အနှင်း ဘယ်အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ပေးရမလဲဟင်’

‘ဪ... လာပြီ အနှင်းရေ လာပြီ’

မြသက်ထားသည် သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဗီရိုကို ဖွင့်ကာ အဝတ်အစားများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ရော့... အနှင်း ဒါတွေ တိုက်လိုက်ပြီးရင် တပ်ထားလိုက်နော် မမသက် ထားဘာသာ အိတ်ထဲကိုထည့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မမသက်ထား’

‘အင်း... ကြီးကြီးစိုးက ဆွဲထားရင် တစ်လကိုးသီတင်းနေဖြစ်ရင် နေဖြစ် သွားမှာဆိုတော့ အဝတ်အစားများများတော့ ထည့်သွားဖို့လိုလိမ့်မယ် ထင် တယ် အနှင်းရဲ့’

‘ယူသွားပေါ့ မမသက်ထားရဲ့လိုလိုမည်မည်ပေါ့’

‘ရော့... ရော့ ဒီသုံးလေးစုံပါ တိုက်ထားလိုက် အနှင်း’

မြသက်ထားသည် ဗီရိုထဲမှ အဝတ်အစား နောက်ထပ်သုံးလေးစုံကို ထုတ်ယူကာ မီးပူတိုက်နေသော အနှင်း၏ဘေးတွင် ချပေးလိုက်သည်။

အနှင်း မီးပူတိုက်နေစဉ် မြသက်ထားသည် သူယူဆောင်သွားမည့် ပစ္စည်း ပစ္စကလေးများကို စုစည်းထားရှိလေ၏။ ပြီးလျှင် သူ့တွင် စုဆောင်းထား ရှိသော ပိုက်ဆံများကို ရေတွက်၍ နေသည်။

‘အာဟ... အနှင်းရေ မေမေ့ပျောက်ပျောက်ထားပြီး မမသက်ထား စုထား တာ ပိုက်ဆံတေါ့ အများကြီးရနေပြီ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဒါဆိုရင် အနှင်း အတွက် ပြင်ဦးလွင်ပြန် လက်ဆောင် ဆွယ်တာအင်္ကျီလှလှကလေးရဖို့ ကတော့ သေချာနေပြီ’

‘အနှင်းအတွက် မပူပါနဲ့ မမသက်ထားသာ လောက်အောင်သုံးပါ’

‘မမသက်ထားအတွက်လဲ အနှင်းမပူနဲ့ ဒေါ်လေးမိုးကလဲ မမသက်ထား သုံးဖို့ ပေးမှာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ ပြင်ဦးလွင်က ကြီးကြီးစိုးဆိုတာ သားထောက်သမီးခံ မရှိတဲ့ မုဆိုးမသူဌေးမကြီးအနှင်းရဲ့ သူမရှိတော့ရင် သူ့ အမွေတွေ အားလုံးကို မမသက်ထားရမှာ၊ မမသက်ထားကို သူက ပါးစပ်နဲ့ ခုကတည်းက ပေးထားပြီးနေပြီ၊ ရှင် သိရဲ့လား’

‘ဒါဆို အနှင်းက မမသက်ထားကို ကပ်ထားရမှာပေါ့နော်’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကပ်ထား... ကပ်ထား၊ ကောင်းကောင်းလေးကိုး ကပ်ထား အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း’

မြသက်ထားသည် ခရီးထွက်ရာတွင် ယူဆောင်သွားမည့် ဆလင်းဘက် အိတ်ထဲသို့ ရေတွက်ထားသော ငွေစက္ကူများကို ထည့်နေ၏။

‘မမသက်ထား’

‘ဘာလဲ အနှင်း’

‘ရွန်းလေးရဲ့ ဖေဖေက လူချောလူခန့်ကြီးနော်’

‘လူက ချောသလောက် ခန့်သလောက် သူ့စိတ်ဓါတ်က ညံ့ဖျင်းတယ်၊ သူများ ချစ်ခြင်းကို အတင်းခွဲပြီး မမအေးမြမိုးကို လုယူတဲ့ အဲဒီလူကြီးကို မေသက်ထားတော့ သိပ်မုန်းတာပဲ အနှင်း’

‘မမသက်ထားရယ် ဟိုရောက်ရင် အဲဒီလူကြီးနဲ့ ရန်တော့ သွားမဖြစ်ပါနဲ့ အနှင်း စိုးရိမ်တယ်’

‘သူကောင်းကောင်း ဆက်ဆံရင် မမသက်ထားကလဲ ကောင်းကောင်း ပြန် ဆက်ဆံမှာပဲ အဟင်း သူက ဆက်ဆံရေး ညံ့ချင်းလာရင်းတော့က မမသက် ထားက အညံ့ခံမယ့် လူစားတော့ မဟုတ်ဘူး အနှင်းရေ’

‘ဒုက္ခပါပဲ’

အနှင်းသည် မျက်နှာကလေးရှုံ့ကာ ခေါင်းကုတ်နေ၏။

‘မမလေးကြည့်လုပ်နော်၊ သူများအင်္ကျီတွေ မီးကျွမ်းကုန်ဦးမယ်’

‘မကျွမ်းပါဘူး မမသက်ထားရဲ့’

အနှင်းက မီးပူကို ဂရုစိုက်တိုက်နေ၏။

မြသက်ထားကတော့၊ ဆလင်းဘက်အိတ်ကို ခုတင်နံဘေးသို့ တိုးရွှေ့ထားပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

သူ့မျက်စိထဲတွင် အရပ်မြင့်မြင့်မိုးမိုးနှင့် ဥပဓိရုပ်ကောင်းလှသော မင်းသူရိန်ကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

‘နဂိုကတည်းက အထာကိုင်လို့ သူ့ကိုကြည့်မရတာ ခုတော့ပိုဆိုးသွားပြီ မမအေးမြမိုးဘက်က အမျိုးထဲမှာ သူ့ကို ခေါင်းငုံ့မခံတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူသိရမှာပေါ့လေ’

မြသက်ထားသည် မင်းသူရိန်အပေါ်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ကြိုးဝါးနေမိ၏။

(၃)

နံနက်လင်းသည်နှင့် ဒေါ်နွဲ့တိုးတို့ သားအမိနှစ်ယောက် အင်းစိန်သို့ စောစောစီးစီးပင် ထ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ မြသက်ထားတစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရလျှင် အေးမြမိုး၏ မိခင်ဒေါ်သွယ်မိုး၏ မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီးရွှင်လန်း အားတက်သွားပါ၏။

‘ဟော... သမီးသက်ထားပါ၊ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့တာကိုး လာ... လာ... လာကြ’

‘သမီးက မမမိုး ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ပြင်ဦးလွင်ကို လိုက်သွားပေးပါ့မယ်ဆိုလို့ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တာ’

‘ဝမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်၊ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ် သမီး ဘယ်နေ့လောက် သွားနိုင်မလဲဟင်’

‘သမီး ဒီနေ့ကစပြီး ကျောင်းပိတ်သွားပြီး ဒေါ်လေးမိုး ဆန္ဒရှိတဲ့နေ့ သွားလို့ရပါတယ်’

‘အိုး... ကောင်းလိုက်တာ ဒါဆိုလဲ မနက်ဖြန်လေယာဉ်နဲ့ လိုက်လို့ရအောင် ဒေါ်လေးမိုး စီစဉ်လိုက်မယ်နော် သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးမိုး’

ဒေါ်သွယ်မိုးသည် မဆိုင်းမဆွပင် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထလျှောက်သွားပြီး။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံတွင် လေယာဉ်လက်မှတ် အကူအညီ တောင်း

နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲကွယ် နာမည်က မြသက်ထားပါ။ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ခဏ နော်၊ သမီးလေးရေ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ပြောပါဦး’

‘သမီးနံပါတ်က... .. ပါ ဒေါ်လေးမိုး’

ဒေါ်သွယ်မိုးသည် မြသက်ထား၏ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကို တစ်ဖက်လူအား ရွတ်ပြလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ ဒေါ်လေး ရုံးဖွင့်ချိန်အရောက် တစ်ဖက်လူအား ရွတ်ပြ လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ ဒေါ်လေး ရုံးဖွင့်ချိန် အရောက်လွှတ်လိုက်ပါမယ်’

ဒေါ်သွယ်မိုးသည် မှီရသော မျက်နှာဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချခဲ့ပြီး မြ သက်ထားတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ထံသို့ လျှောက်လာ၏။

‘ဟန်ကျလိုက်တာကွယ်၊ မောင်အေးထွန်းက လိုလိုချင်ချင်ပဲ ကူညီလိုက်ပါ တယ်၊ ရုံးဖွင့်ချိန်အမီ ကမ်းနားလမ်း လေယာဉ်ရုံးချုပ်မှာ လက်မှတ်သွားယူ ရမယ်၊ မမစိုးနဲ့ ရွှန်းကလေးအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ရင်း တို့တူဝရီးတ တွေ သွားကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးမိုး’

‘ထားမေ ထားမေရေ’

‘လာပါပြီ ဒေါ်လေး’

‘ဒီမှာ နင် မမ သက်ထားတို့ သားအမိရောက်နေတယ်၊ ဆီထမင်းနဲ့ အကြမ်းအိုး ဖောက်ပြီး ယူလာခဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး’

‘ဒီမနက် ဆီထမင်း ထိုးစားကြတယ်၊ ကျောင်းကိုလဲပို့တယ်လေ’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ငါးကြော်ကလေးရော မပါဘူးထား... ဒေါ်လေးမိုး’

‘ဘယ်မပါဘဲရှိပါ့မလဲ တူမချောရယ်၊ ငါးသလောက်ကြော်၊ ငါးသလောက် ဥကြော်နဲ့’

‘မေမေရေ... ရှယ်ပဲ၊ သမီးတော့ အဝကိုး တုတ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်’

မြသက်ထားသည် ပြောပြောဆိုဆို မီးဖိုဘက်သို့ ထထွက်သွား၏။

‘အဲဒါသာကြည့်တော့ မမမိုးရေ... မမမိုး တူမက မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ ဘွဲ့ရတော့မယ်၊ ကလေးစိတ်က မကုန်ချင်သေးဘူး’

‘ငါ့တူမလေးက လိမ္မာပါတယ်အေ့၊ ခုထိ ရည်းစားသနဲ့ မထားတတ်သေးဘူး၊ အိမ်က မရွှေအေးမြမိုးတို့ကတော့ တက္ကသိုလ် စတက်ကတည်းက ရည်းစားတွေတာပဲ၊ တွေ့တဲ့ကောင်ကလဲ အကောင်းစားထဲက လူကလဲ ကပြား၊ ဘာသာကလဲ ကွဲသေးတယ်၊ ဟင်း... မိဘက ဆင်စီးလို့ မြင်းရံတာ ကြည့်ချင်တယ်၊ ဒင်းက... ဒင်းက’

‘အို... မမမိုးရယ် ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့...၊ အဟောင်းတွေ အသစ် ဖြစ်ပြီး ဝေဒနာ ဝယ်ယူသလို ဖြစ်နေပါ့မယ်’

‘ဘယ်လိုမေ့လို့ရမှာလဲ မိတိုးရယ်၊ နင့်တူမ လုပ်သွားပုံက တို့မျက်နှာ ဘယ်လိုထားလို့ ရဲလို့တုန်း၊ ဒင်းကိုများ ခု မမမိုးတွေရင် ဘာလုပ်မယ် မသိဘူး’

ဒေါ်သွယ်မိုး၏ ဖြူဝင်းသော မျက်နှာကြီးသည် သမီးအပေါ် ဒေါသတွေ အရှိန်တက်ခါ နီမြန်း၍ လာတော့သည်။

‘အင်း... မမအေးမြမိုးရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်မရသရွေ့တော့ အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲကြီးတွေ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ’

မြသက်ထားသည် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ မ

ချမ်းမြေ့နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

‘ကဲ... မမမိုးရေ အချိန်သိပ်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရအောင်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်ကို မတိုးတို့ သားအမိ သွားဝယ်ရမှာလား၊ မမမိုးလိုက်မှာလား’

‘မမမိုးလဲ လိုက်မှာ၊ လက်မှတ်ဝယ်ပြီးရင် ရွန်းပြည့်ဦးကလေးအတွက် လက်ဆောင်နဲ့ စားစရာဝယ်မယ်၊ မမစိုးအတွက်လဲ လိုတာလေးတွေ ဝယ်ပေးရဦးမယ်လေ’

‘သမီးလဲ ရွန်းလေးအတွက် ဂါဝန်လှလှကလေးတွေ ဝယ်သွားချင်တယ် မေမေ’

‘ဒါဆို လေယာဉ်ရုံးကအပြန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ သွားကြတာပေါ့နော် မမမိုး’

‘အေး... အေး သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ မမမိုးလဲ ဝယ်စရာရှိတယ်’

အဒေါ်ဖြစ်သူ ရေမိုးချိုး ဝတ်စားပြင်ဆင်နေချိန်တွင် မြသက်ထားသည် သူ့ရှေ့က စားစရာများကို အပီအပြင် စားနေ၏။

‘သမီးကောက်ညှင်းတွေ သိပ်မစားနေနဲ့ဦး’

‘စားလို့ အရမ်းကောင်းနေတယ် မေမေရဲ့’

‘ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မနက်ဖြန်သန်ဘက်ခါ ဘွဲ့ရတော့မယ်၊ ငါ့သမီးလေးရဲ့ အပြောအဆို၊ အမူအရာ၊ အပြုအမူတွေက ကလေးဆန်တုန်းပါပဲလား’

ဒေါ်နွဲ့တိုးသည် သမီးဖြစ်သူကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေ၏။

နံနက်ကိုးနာရီခန့်တွင် ဒေါ်သွယ်မိုးသည် ညီမဖြစ်သူ သားအမိနှင့်အတူ အငှားတက္ကစီတစ်စီးဖြင့် လေယာဉ်ရုံးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်သွယ်မိုး၏ မိတ်ဆွေအကူအညီကြောင့် လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်

စောင်ကိုလည်း အဆင်ပြေချောမောစွာ ရရှိခဲ့ပါသည်။

လက်မှတ်ရပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆီသို့ နေ့လုံးငှား အငှားယာဉ်ဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်သွယ်မိုးက သူ့အစ်မကြီးနှင့် မြေးဖြစ်သူအတွက် စိတ်ကူးတည့်ရာ ဝယ်ခြမ်းနေ၏။

မြသက်ထားကလည်း တူမချစ်ကလေးအတွက် ဂါဝန်လှလှကလေးများ၊ ခေါင်းစည်းကြိုးကလေးများ၊ ဆံညှပ်လှလှကလေးများနှင့် အရုပ်ကလေးများကို ဝယ်ယူနေ၏။

‘ဟဲ့... သက်ထားလေး ဝယ်လှချည်လား၊ သမီးပိုက်ဆံတွေတော့ ကုန်တော့မှာပဲ’

မြသက်ထား၏ လက်ထဲက တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် အထုပ်များကိုကြည့်ကာ ဒေါ်သွယ်မိုးက ပြောလိုက်သည်။

‘မကုန်ပါဘူး၊ သက်ထားမှာ စုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေရှိပါတယ်၊ အဟင်း... တူမလေးကို လက်ဆောင်တွေပေးချင်တာ ကြာပြီ၊ အခွင့်အရေးမသာသေးလို့ ခုတော့သက်ထား ဆန္ဒပြည့်တော့မယ်’

မြသက်ထားတစ်ယောက် လွန်စွာ ကျေနပ်နေမိပါ၏။

သူ့မျက်နှာ နုနုလှလှကလေးသည်၊ ဝင်းပကြည်လင်၍နေ၏။

တူဝရီးတစ်တွေ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်ကြသည်မှာ အတော်ပင် အချိန်ကုန်သွား၏။

သူတို့ အင်းစိန်ကို ပြန်ရောက်တော့ သုံးနာရီပင် ခွဲနေပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်သွယ်မိုးသည်၊ အိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း၊ မဆိုင်းမတွပင်၊ အစ်မကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြွယ်စိုးထံသို့ မနက်ဖြန် လေယာဉ်ဖြင့် မန္တလေးသို့ မြသက်

ထား ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ဒေါ်ကြွယ်စိုး အလွန်ဝမ်းသာသွားရှာ၏။

တူမချောကလေး မြသက်ထားနှင့် စကားပြောမည်ဆို၍ အနီးတွင်ရပ်နေသော မြသက်ထား၏ လက်ထဲသို့ ဒေါ်သွယ်မိုးက ဖုန်းကိုပေးလိုက်သည်။

‘ရော... သမီး ကြီးကြီးစိုးက ပြောချင်လို့တဲ့’

‘ကြီးကြီးစိုး...’

‘သမီး သက်ထားနေကောင်းတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီးစိုးကော နေကောင်းရဲ့လား’

‘လူကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒူးနာတာကြီးက ဆိုးတယ် သမီးရေ သမီး လာမယ်ဆိုလို့ ကြီးကြီးစိုး သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ဒီစနေနေ့မှာ မောင်သူရိန် ခရီးထွက်မယ်လေ၊ သူနဲ့အတူ ထက်ထက်ထွန်းလဲ ပါသွားမှာဆိုတော့ ရွှန်းလေးကို ကြီးကြီးစိုးဆီ ပို့ထားဖို့ မောင်သူရိန်ကို ပြောထားတယ်၊ ဒါမှပဲ ဒီကလေးနဲ့ ကြီးကြီးစိုးတို့ အမျိုးတွေ နီးစပ်ခွင့်ရကြမှာ သမီးရဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ခရီးထွက်ဖြစ်ကြပါစေလို့ ကြီးကြီးစိုးမှာ ဆုတောင်းနေရတယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ ကြီးကြီးစိုးရယ်၊ ရက်ကြာကြာသွားကြလေ ကောင်းလေပဲ၊ ဒါနဲ့ သက်ထားလာမယ့်အကြောင်း သူတို့မသိဘူး မဟုတ်လားဟင်’

‘ဟင့်အင်း... ကြီးကြီးစိုး ပြောမထားသေးဘူး’

‘ကောင်းတယ်... မသိသာဘဲ ကောင်းတယ်၊ တော်ကြာ သက်ထားလာမယ်ဆိုတာ သိရင် ဒီလူကြီး စိတ်ပြောင်းရင် ပြောင်းသွားမှာ၊ သူက ရွှန်းလေးကို ဒီဘက်အမျိုးတွေနဲ့ မရင်းနှီးစေချင်ဘူး မဟုတ်လား ကြီးကြီးစိုးရဲ့’

‘အင်း... ဟုတ်တယ် ဒီသူငယ်က ကြီးကြီးစိုးကို ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်မသွားသေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်နေရတယ်၊ ဒါကလဲ သူ့ရဲ့ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းဆို

တာထက် သူချစ်တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ ဇနီးဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ရိုသေသမှု ရှိနေသေးလို့ပဲ သက်ထားရေ၊ နို့မဟုတ်ရ ဒီသူငယ်ရဲ့စိတ်က မလွယ်ဘူး၊ ကဲ... တွေ့မှပဲ စကားတွေ အများကြီး ပြောကြတာပေါ့၊ တူမကြီးကို ကြီးကြီးစိုးလေဆိပ်မှာ ဆင်းကြိုနေမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးစိုး’

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတော့မှ မြသက်ထားလည်း သူ့လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

‘တဝရီးနှစ်ယောက် ဘာတွေ အလွမ်းသယ်နေကြတာလဲဟင်’

‘ဝမ်းသာစရာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ဝမ်းသာစရာလဲဟင် သက်ထား’

‘ဟို... လူကြီးက ထက်ထက်ထွန်းနဲ့အတူ ခရီးထွက်ကြမှာတဲ့ ခရီးထွက်ရင် ရွန်းလေးကို ကြီးကြီးစိုးဆီမှာ ခဏလာထားမယ်တဲ့ ဒေါ်လေးမိုးရဲ့’

‘ဟုတ်လား... ကျားသားမိုးကြိုး၊ သူက ကလေးကို မမစိုးဆီ လာထားမယ်လို့’

‘ဪ... ဒေါ်လေးမိုးကလဲ ခါတိုင်းဆိုရင် ဒီလူကြီး ခရီးထွက်ရင် ဟိုဆရာမကြီး ထက်ထက်ထွန်းက ရွန်းလေးကို ကြည့်ပေးနေကျ မဟုတ်လား၊ ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးလဲ ခရီးထွက်မယ်၊ တက်နေထွန်းမှာကလဲ ကလေးထိန်း မိန်းမက ထွက်သွားပြီဆိုတော့ ကလေးကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့နိုင်အောင် ကြီးကြီးစိုးဆီ ပို့ထားတာနေမှာပေါ့’

‘အင်း... ဒီထက်ထက်ထွန်းဆိုတဲ့ ဟာမလေးကလဲ မောင်သူရိန်ထွန်းနဲ့ နှစ်မြွှာအသည်းကို ဖြစ်နေကြတာပဲ’

‘သူတို့က မိုးကုတ်မှာကတည်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲကိုး မမမိုးရဲ့’

‘သဒ္ဓါလွန်တော့ တဏှာကျံသတဲ့... ဒီမိန်းကလေးက မောင်သူရိန်ထွန်း’

အပေါ် ဆက်ဆံရေး ပိုလွန်းမနေဘူးလားဟင်၊ မိတိုး ညည်းတို့ သူတို့ဆီက ဗွီဒီယိုအခွေထဲမှာ ကြည့်မကြည့်ဘူးလား’

‘သူက နေရာတကာ နွားရှေ့ထွန်ကျူးနေတာတော့ မြင်နေတာပဲ အမြဲတမ်း ကြည့်လိုက်ရင် အိမ်ရှင်မဖြစ်တဲ့ အေးမြမိုးက နောက်ကချည်းပဲ မမမိုးရဲ့’

‘အေး... အဲဒါကို ပြောနေတာပေါ့ မိတိုးရယ်၊ အင်း ခုတော့လဲ သူတို့ချင်း ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သမီး အမိုက်မမှ ရှိမနေ တော့ဘဲ၊ တစ်ခုပဲ ပူတယ်၊ မြေးကလေး ရွန်းပြည့်ဦး ဒုက္ခရောက်မှာကို မမ မိုးကတော့ ရွန်းကလေးကို လိုချင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်မြေးကတော့ကို ကိုယ့် ရင်ခွင်မှာထားပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးချင်တယ်၊ ဟင်း... ဒီဆန္ဒတွေ ဘယ်တော့များမှ ပြည့်ပါ့မလဲ မသိပါဘူး မိတိုးရယ်’

‘ပြည့်ရမှာပေါ့ ဒေါ်လေးမိုးရယ် ဒေါ်လေးမိုးကြည့်နေပါ ရွန်းလေး သက် ထားတို့ဘက်ကို ပါကိုးပါမှာပါကွယ်’

‘ကြည့်လဲလုပ်ပါ သမီးရယ် တော်ကြာပါမလာဘဲ တစ်ခါတည်း အဆက်ပြတ်သွားမှဖြင့် ဒုက္ခ’

‘မေမေကလဲ သက်ထားကို ယုံစမ်းပါ အားလုံး အဆင်ချောချောကလေးနဲ့ သက်ထားတူမလေး သက်ထားတို့ဘက်ကို ရောက်လာအောင် သက်ထား လုပ်ပြမယ်၊ စိတ်အေးလက်အေးထားပြီး စောင့်ကြည့်နေကြပါ’

‘အားကိုးပါတယ် တူမလေးရယ် မြေးကလေး ဒေါ်လေးမိုးတို့ဘက် ပါလာ လို့ကတော့ တူမလေး သက်ထားလိုတာတောင်း ဒေါ်လေးမိုးဆီက ရစေရ မယ်’

‘တကယ်နော် ဒေါ်လေးမိုး’

‘သြော်... တကယ်ပါ တူမလေးရဲ့၊ စာချုပ်ပေးလိုက်ရဦးမလား’

‘အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း မလိုပါဘူး၊ ဒေါ်လေးမိုးစကားကို သက်ထား ယုံကြည်ပြီးသားပါ’

‘ဟင်း တူဝရီးနှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ကို ညီနေတော့တာပဲ မေမေကတော့ ကြားက ပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေနဲ့ ရင်တုန်တယ် သမီးလေး ရေ’

‘မေမေ့သမီး မည့်ဘူးဆိုတာ မေမေသိရက်နဲ့များ ရင်တုန်နေရသေး သလားလို့ အဟင်းဟင်း... ဟင်း’

ပြီးရယ်နေသော တူမလေးကို ကြည့်ကာ ဒေါ်သွယ်မိုးတစ်ယောက်ရင်ထဲ မှာ အားတွေ တက်လာနေမိ၏။

‘ကဲ... ပြန်ကြရအောင် အိမ်မှာ ထုပ်စရာ ပိုးစာတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ် လား’

‘မောင်အောင်လိုက်ပို့ ပေးလိမ့်မယ်၊ သူ့ကားနဲ့ပဲ မနက်ကျရင်း လေဆိပ် သွားကြမယ်၊ သမီးကို ဒေါ်လေးမိုး လာခေါ်မယ်၊ အဆင်သင့် လုပ်ထားနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမိုး’

မြသက်ထားတို့ သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
